

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

VIII. Quinam sint effectus peccati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

pugnancia, quæ non solum ab indoctis & rudibus, sed etiam à doctis & ingenii acumine præcellentibus viris talia esse ignorantur: nam & Cassianus olim aliique S. viri) ut in ejus collationibus habetur) existimaverunt mendacium aliquando esse licitum ad bonum aliquod promovendum aut malum impediendum: multi que nunc etiam doctissimi viri, & in Theologia versatissimi dissentiant inter se de re aliqua ad jus naturæ pertinente; y. g. de contractu aliquo, utrum sit usurarius aut aliàs injustus, necne; abeunt que in partes contradictorie oppositas, aliis negantibus, aliis è contrario affirmantibus: unde sequitur quosdam illorum ignorantia aliqua invincibili juris naturalis laborare.

SECTIO VIII.

Quinam sint effectus peccati.

TRES præcipui communiter à Theologis numerantur. Primus est, quod lædat hominis naturam ejusque bonum imminuat Ita S. Thom. art. 1 & 2. quæst. 85. ubi docet bonum naturæ in homine triplex esse: primum bonum consistit in ijs, quæ ad ipsius naturæ humanæ essentialitatem spectant; ut sunt principia quibus ipsa natura constituitur, & proprietates quæ ab illis oriuntur. ut sunt esse rationale, esse liberum, &c. Secundum bonum est inclinatio illa & propensio, quam homo ex natura sua, quatenus rationalis est, habet ad virtutem. Tertium denique bonum est donum originalis justitiæ, quod in persona primi hominis universæ humanæ naturæ collatum fuit; & eo sensu bonum ipsius naturæ vocatur. Ex his autem tribus naturæ bonis docet S. Doctor, primum nec tolli nec minui per illum peccatum; tertium per peccatum originale penitus ablatum fuisse; secundum verò, inclinationem scilicet illam naturæ humanæ ad virtutem, imminui quidem per peccatum, cum ejus actus virtuti opponatur, nunquam tamen penitus auferri.

Secun-

Secundus peccati effectus est macula quædam & deformitas, quam anima per peccatum contrahit, & qua transfacto ipsius peccati actu in ea remanet. Ita S. Thom. art. 1. & 2. quæst. 86. & constat ex scriptura; Iosue 22. *peccatum in Beelphegor, & usque in presentem diem macula huius sceleris in nobis permanet*: Ierem. 2. *Maculata es in iniquitate tua coram me, dicit Dominus*: Item ex aliis scripturæ locis, in quibus peccatores dicuntur inquinati, immundi, &c.

Hæc autem peccati macula, secundum probabiliorum Theologorum sententiam, nihil est aliud quam ipsamet peccati malitia, quatenus etiam transfacto actu peccati consuetudine durare ac perseverare, quamdiu per penitentiam non deletur: quæ quidem macula vocatur etiam peccatum habituale, eo quod veluti habitualiter post peccatum actu commissum remaneat in anima.

Est tamen hic obseruandum peccatum illud habituale distinguendum esse à vitioso habitu, seu à praua illa inclinatione & propensione, quæ per repetitos peccati actus ingeneratur in anima, in eaque remanet etiam postquam ipsa peccati macula per gratiæ infusionem deleta est: nec nisi per contrarios & sæpe repetitos virtutis actus tollitur.

Tertius denique peccati effectus est reatus poenæ: reatum est enim poenam aliquam peccatis hominum diuinitus esse decretam: S. Matth. 5. *Qui dixerit fratri suo, frater meus erit gehenna ignis*: Rom. 2. *Tribulatio & angustia in eum animam hominis operantis malum*. Hæc autem poenæ cum iuste à Deo decernatur, supponit peccatorem illa dignum esse; illiusque reatum per peccatum incurere.

Porro circa hunc tertium peccati effectum obseruandum est non omnem poenam esse propter aliquod peccatum; cum constet quædam interdum huius vitæ poenitates iustis & sanctis à Deo infligi, non in punitionem peccatorum, sed ad probationem & exercitamentum virtutis: quod de sanctissima virgine Dei para nullus negare potest, & de plurimis aliis sanctis pietas facile suadebit.

Obseruandum est quod quamvis peccatum per se & formaliter

maliter consideratum non possit esse pœna peccati alterius, ut docet S. Thom. q. 87. potest tamen esse per accidens modo quem ibidem explicat, ratione scilicet subtractionis gratiarum aliquarum actualium, quorum auxilio Deus inderdum peccatorem privat in punitionem præcedentis peccati, unde sequitur lapsus in aliud peccatum.

Quæres, quanta pœna cuique peccato actuali diuinitus decreta sit, Resp. cum distinctione: si enim id quærat de peccato mortali, certum est ex fide pœnam æternam siue damni siue sensus unicuique peccato mortali esse constitutam. De pœna damni quæ consistit in priuatione visionis beatificæ constat ex S. Matth. 8. ubi dicitur quod reprobi *Eijcientur in tenebras exteriores.* De pœna verò sensus eiusdem S. Matth. 25. *discedite à me maledicti in ignem æternum.* cum autem dicitur pœna æterna cuique peccato mortali constituta, id intelligendum est (ut rectè docet Isam ad q. 7 disp. 2. a. 3. non solum de perpetuitate ipsarum pœnarum quantum ad durationem, sed etiam de earundem pœnarum immutabilitate; ita ut nullam earum imminutionem nullumve in suppliciis solatium unquam experturi sint damnati: unde etiam Is. ultimo dicitur quod *vermis eorum non morietur, & ignis eorum non extinguetur.*

Quam verò iuste Deus ob unicum peccatum mortale, quod aliquando breuissimum & quasi momentaneum est, pœnam æternam decreuerit iam à nobis dictum est, 1. p. tra. 4. c. 3. sect. 4. quod insuper etiam hac ratione demonstrari potest; quia scilicet actio peccati, quamuis secundum se spectata, breuissimo tempore duret, nihilominus secundum affectum peccatis quasi in totam æternitatem protenditur: qui enim (ut rectè dixit S. Doctor) lib. 3. cont. gent. cap. 144 propter fruitionem temporalem boni alicuius temporalis relinquit æternam summi & æterni boni fruitionem, (quod facit quicumque mortaliter peccat) rectè ac iuste censetur bono illo temporali in æternum frui velle; proindeque peccatum suum, quod in boni il-

in boni illius temporalis inordinata fruitione consistit, in totam aeternitatem velle prorogare: ex quo fit, ut cum illud peccatum sit in affectu aeternum, iusto Dei iudicio poenam aeterna dignum esse censeatur.

Si verò quaestio intelligatur de peccato veniali, certum est ex fide peccata venialia in omnibus iustis five in hac vita siue in futura non esse punienda poena aeterna, sed solummodo temporalis; sicut ex eadem fide certum est, homines iustos in accepta iustitia, que ad mortem perseverantes aeterna beatitudine in aeternum non esse priuandos.

Est tamen difficultas de peccatis illis venialibus, cum quibus peccatores & reprobis ex hac vita decedunt: Scotus enim in 4. dist. 21. & quidam alii Theologi existimant poenam illis venialibus peccatis debitam, futuram esse tantummodo temporalem, probabilius tamen alii cum Doctore q. 8. 7. a. 5. ad. 3. afferunt, poenam illam fore aeternam, non tam ratione grauitatis, quam irremissibilitatis ipsius peccati venialis: cum in inferno nullus neque remissioni, neque redemptioni locus sit.

DIGRESSIO.

De loco inferni, & damnatorum suppliciiis.

CVM inter ceteros effectus peccati acerbissimus & maximè formidandus sit aeternae poenae reatus, ut illius acerbitas melius perspiciatur, non erit abs re loco & qualitate poenarum illarum aeternarum hic pauca agere, ac quid de illis secundum fidei Catholicae regulam sentiendum sit, declarare.

Dicendum igitur 1. infernum seu carcerem damnatorum poenis deputatum, esse locum aliquem realem & corporeum, in ipsis terra, visceribus situm, Ita. S. Thom. in sup. q. 97. a. 7.

Hac veritas constat ex scriptura: Numer. 16. *Dirupit*